

Sygn. akt IV CNP 46/09

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Iwona Koper

w sprawie ze skargi pozwanej

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w G.

z dnia 31 października 2006 r., w sprawie z powództwa S. Ł. i D. W.

przeciwko J. Ł.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 13 lipca 2009 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 31 października 2006 r. Sąd Okręgowy w G. zasądził od pozwanej J. Ł. na rzecz powódek S. Ł. i D. W. odpowiednio kwoty 95.448,33 zł i 90.658 zł, dalej idące powództwo oddalił oraz orzekł o kosztach postępowania.

Wniesiona po upływie przepisanej terminu apelacja pozwanej od tego wyroku odrzucona została postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 11 grudnia 2006 r. Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 26 marca 2007 r. oddalił zażalenie pozwanej na to postanowienie.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wymienionego wyroku Sądu Okręgowego, wniesionej na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c., pozwana zarzuciła naruszenie art. 177 § 1 pkt 1 i art. 3 i 6 § 1 w zw. z art. 684 k.p.c. oraz art. 991 k.c. i art. 46 k.r.o.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie była i nie jest możliwa. Przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, zgodnie z zasadą wynikającą z tego przepisu, jest wykorzystanie przez stronę przysługujących jej środków prawnych. Przewidziany w art. 424¹ § 2 k.p.c. wyjątek od tej zasady dopuszcza skargę, mimo nieskorzystania przez stronę z przysługujących jej środków prawnych, jeżeli kumulatywnie spełnione są przesłanki istnienia wyjątkowego wypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela.

Pojęcie wyjątkowego wypadku, o którym jest mowa w tym przepisie odnosi się do szczególnej sytuacji polegającej na tym, że strona nie mogła skorzystać ze zwykłych środków prawnych. Wypadek taki zachodzi, gdy niemożność skorzystania przez stronę ze środka prawnego nastąpiła z powodu niedającej się przewyciężyć

przeszkody takiej np. jak ciężka choroba, katastrofa, klęska żywiołowa, czy błędna informacja udzielona stronie przez pracownika sądu (postan. SN z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006, nr 6, poz. 113).

We wniesionej skardze pozwana nie odnosi się do tej przesłanki jej dopuszczalności, nie podnosi też twierdzeń i faktów, które mogłyby stanowić podstawę dla dokonania oceny w tym przedmiocie. W tym stanie rzeczy nie można uznać, że nieskorzystanie przez pozwaną z przysługującego jej prawa do wniesienia apelacji od wyroku Sądu pierwszej instancji nastąpiło w okolicznościach, dających się zakwalifikować jako wyjątkowy wypadek w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c.

Przeciwko nadaniu mu takiej kwalifikacji przemawia także charakter zarzucanego w skardze naruszenia, które - bez bliższego uzasadnienia - wiąże skarżącą z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka. Roszczenie z tytułu zachowku należy do praw względnych a rozstrzygnięcie o nim wywołuje skutek tylko pomiędzy stronami.

Z tych przyczyn, zgodnie z art. 424 § 2 k.p.c., skarga podlegała odrzuceniu.